

In memoriam

V Gospodu je zaspala sestra Celina

Tako tiho, kot je živela, je tudi odšla v večnost h Gospodu, ki mu je posvetila vse svoje življenje. Sestra Celina je umrla v zgodnjih jutranjih urah 4. januarja letos v Gorici, pokopali so jo 9. januarja s pogrebno mašo v cerkvi sv. Ignacija na Travniku v Gorici. Sestra Celina se je rodila leta 1932 v Velikih Žabljah na Vipavskem v družini “Koškovih”, pisala se je Makovec. Že pred začetkom druge svetovne vojne je vstopila v šolo Naše Gospe v Gorici in leta 1954 je prav tu izrekla večne zaobljube in postala šolska sestra. Bili so težki časi, tudi zaradi dejstva, da je bila sestra Celina vedno neomajna in trdna Slovenka. Poučevala je v vrtcih v Gradišču ob Soči, Štarancanu, Čedadu, tudi pri Sveti Ani v Gorici, leta 2000 pa je za devet let odšla v Toskano, kjer je delovala v redovniški skupnosti v San Giminianu in tam tudi poučevala. Po devetih letih, v katerih je s svojo milino, pristrčnostjo, delavnostjo in globoko vero osvojila srca Toskancev, se je vrnila v Gorico. Tudi v Gorici je ohranila tople vezi z ljudmi

iz San Giminiana. Radi pa so jo in smo jo imeli tudi v Gorici, kjer smo jo videvali po ulicah, ko je šla na obiske k bolnim, osamljenim,

foto JMP

ostarelim. Sestro Celino smo radi imeli tudi v našem uredništvu. Večkrat nas je obiskala in se rada ustavila z nami v pogovoru; ko je odhajala, je vedno pohvalila naše delo in vedno tudi obljubila, da bo za nas in za Novi glas še naprej molila. Večkrat sva se pogovarjala v sobi pri meni, nerada je spregovorila, kako so italijanske prednice zatirale

slovenščino, vzdihnila je, da so bili pač taki časi, obsojala ni nikogar, dodala pa je, da ni bilo lepo, ker slovenskih sester velikokrat

niso marali in so jim na vse načine onemogočali, da bi javno govorile in molile v slovenščini. Z mano je rada spregovorila o rojstni vasi, poznala je moje starše, saj so skupaj odrasčali, njen brat Slavko je v Afriki rešil življenje mojemu očetu, ko sta bila oba ameriška ujetnika in so ju prepeljali na rob puščave v neznosno vročino, kjer je moj oče hudo zbolel, Slavko

pa mu je tri dni dajal svoj odmerek predragocene vode in ga dobesedno vlekel s seboj, da ga tanki niso pregazili, ko je nemočen obležal. Po tednu dni so ju Američani ločili od italijanskih vojakov kot vrsto drugih slovenskih fantov in oba sta se vrnila domov kot prekomorca. Poznala je zgodbo in vedno mirno rekla: “Molila sem takrat za Slavka in za vse naše fante, koliko gorja je bilo!” Vedno me je povpraševala, kako je v rojstni vasi, kamor je malokrat lahko šla, a takrat, ko je lahko, je obiskala vse tiste, ki jih je poznala, zapomnila si je vsa imena in vedno me je tudi vprašala po kom. Na fotografiji, ki jo objavljamo, je sestra Celina na enem zadnjih obiskov v našem uredništvu, kjer jo bomo pogrešali, kot jo bo pogrešalo veliko njenih učencev in ljudi, kajti s svojim umirjenim, toplim, srčnim nastopom in molitvijo se je za vedno zapisala v naša srca. Naj ji Bog podeli večni mir in naj ji sveti večna Luč, svojcem pa izrekamo občuteno sožalje!

JUP

Ob tridesetletnici Slovenije se mora ideološka diskriminacija končati

Del opozicijskih strank, ki se očitno uvršča na skrajno politično levico, je začel gonjo proti Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, ker je na javnem razpisu namenilo državno finančno podporo tudi civilnodružbenemu Zavodu Iskreni. Nobenega dvoma ni, da je razlog za to gonjo idejna usmeritev Zavoda Iskreni, ki zagovarja krščanske vrednote družinskega življenja. Zato izraža Komisija Pravičnost in mir pri SSK veliko zaskrbljenost. S tem ko skrajne leve stranke nasprotujejo tej podpori in zaradi nje celo grozijo z interpelacijo pristojnega ministra, zavzemajo diskriminacijsko stališče do nevladne organizacije, ker zastopa družinske vrednote, ki niso po volji izključujoči levičarski ideologiji, odklonilni in sovražni do tradicionalnega in pretežno krščanskega pojmovanja družine. S tem stranke, ki so med drugim skoraj pet let zadrževale uresničenje odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije o enakopravnem financiranju katoliških in drugih zasebnih šol, ponovno in nedvoumno razkrivajo svoje nestrpno stališče do krščanskih vrednot in do vseh, ki jih zagovarjamo v sedanji slovenski družbi. Enako diskriminacijo zahtevajo celo od državnih organov, kar je v popolnem nasprotju z zahtevo po ideološki nevtralnosti sodobne demokratične, svobodoljubne in nazorsko pluralistične države. Ob tridesetletnici Slovenije je skrajni čas, da se konča diskriminacija na osnovi idej in vrednot ter se zavrne stigmatizacija in zapostavljanje vseh, ki si v slovenski družbi prizadevamo za krščanske in družinske vrednote. Stranke, ki s tako zahtevo po novem enoumju zavzemajo stališče, ki je v popolnem nasprotju s svobodoljubnimi, pluralističnimi in demokratičnimi načeli sodobne države in ustavne ureditve Republike Slovenije, nikakor ne morejo veljati za primerne, da jim volivci še kdaj zaupamo odgovornost za našo državo, če hočemo, da ostane zvesta duhu svoje ustave in se v njem še utrjuje. Stališče teh strank je v popolnem nasprotju z duhom in črko človekovih pravic do svobode in enakopravnega izražanja ter uveljavljanja vere in drugih nazorov, kar je temelj vsake demokratične in svobodoljubne državne ureditve. Zato zasluži, da ga obsodijo vsi demokrati v tej državi. Prav tako pozivamo ministra Janeza Ciglerja Kralja, naj ne popusti pod pritiski ter še naprej zagotavlja ideološko nevtralnost Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Msgr. dr. Anton Stres
Predsednik Komisije Pravičnost in mir pri SSK

Pred baziliko sv. Antona v Padovi

Spotikavec za Placida Corteseja

V spomin na Placida Corteseja so v Padovi postavili spotikavec oz. tlakovec spomina, ki ga je naredil umetnik Gunter Demnig. Spotikavec so odkrili 21. januarja pred baziliko sv. Antona v Padovi v spomin

Fra.Ma, v katerem je sodeloval z univerzitetnima profesorjema Ezim Franceschinijem in Concettom Marchesijem. Spotikavec, ki so ga postavili nekaj dni pred dnevom spomina, so namestili prav

namestili še druge tri spotikavce v spomin na deportirane juče, ki so jih usmrtili v uničevalnih taboriščih. Zdaj je tako v Padovi 28 spotikavcev v spomin na umrle v lagerjih. Nove spotikavce so postavili v spomin na žrtve Celino Trieste, ki so jo usmrtili v Rižarni ter Guida Usiglia in Ester Giovanni Colombo, ki so ju ubili v Auschwitzu. Spotikavec v spomin na patra Corteseja so postavili ob prisotnosti rektorja bazilike očeta Oliviera Svanera, prorektorja in vicepostulatorja za kanonizacijo patra Giorgia Laggionija, župana Padove Sergia Giordanija, predsednika judovske skupnosti v Padovi Giannija Parenza in podpredsednika znanstvenega odbora Vrta pravičnih v Padovi Giuliana Pisanija. V čast Corteseja je pred kratkim Veneranda Arca di Sant' Antonio v sodelovanju s frančiškansko skupnostjo postavila relikviar v muzeju Antoniano. Umetnina, ki jo je podaril umetnik Paolo Marcolongo, vsebuje nekaj drobcev stene bunkerja, v katerega so Corteseja zaprli v Trstu, in kos papirja, kamor je pater Placido zapisal “sveto”.
UP

na patra, ki je bil med drugo svetovno vojno tudi urednik revije Messaggero di Sant' Antonio. Pater Cortese, ki so ga že razglasili za božjega služabnika (to pomeni, da je v postopku za ugotavljanje svetosti), je med vojno, predvsem po 8. septembru 1943, iz spovednice pomagal koordinirati reševalne akcije za številne juče, zavezniške vojake in civiliste, ki jih je preganjal nacifašizem. Bil je pomemben sodelavec odporniškega gibanja

na mesto, kjer sta 8. oktobra 1944 odposlanca nacistične policije ugrabila Corteseja in ga odvedla v bunker Gestapa v Trstu. Tam so ga mučili, saj so hoteli izvedeti imena njegovih sodelavcev pri odporniškem gibanju, kar pa jim ni uspelo. Naposled so ga ubili in zažgali v krematorijski peči v tržaški Rižarni. Nemci so skušali zbrisati vsako sled o njem. Njegovo zgodbo pa so ponovno odkrili v 90. letih prejšnjega stoletja. 21. januarja so v Padovi

Kaj nam hoče povedati koronavirus? (36)

Primož Krečič

Odnos do čustev

V času karantene smo v še večji meri pozorni na naša čustva. Določena izkušnja se lahko pokaže kot vesela in polna presenečenja, more pa biti tudi boleča in težka. Zato je pomembno, da znamo pravilno čustvovati in sprejemati izzive, ki pridejo od nas, bližnjih in od Boga. **Zlasti ko se čutimo pod pritiskom, težje uravnavamo svoja čustva** in ostanemo odprti za sprejem čustev drugih. Čustvena moč se odraža v tem, kako se soočamo s krizami in težavami, ki prihajajo v življenju. **Tu se pokazeta naša notranja svoboda in odprtost**, koliko smo duhovno zreli, da nas vsaka stvar ne vrže s tira. Če zbežimo ob preizkušnji, se sesujemo in je še huje za nas in za druge. Sicer pa nas premagana preizkušnja okrepi in pomaga bolj polno živeti z našimi bližnjimi. Tu niso dovolj molk, tišina in oddaljenost od drugih, ampak so **pomembna srečanja, še posebno s tistimi, s katerimi delimo naš življenjski prostor**. Navadno so to otroci, partner, bližnji sostanovalci, s katerimi moramo razviti pogovor in videti, kako poteka skupno življenje. Vsak občutek prinaša sporočilo, da se vprašamo, kaj drugi želijo povedati in kaj pričakujejo od nas. Če se rodi agresivnost, nam to pove, da jih ne znamo poslušati ali da imajo težave. Če se takoj vznemirimo ali vzroji, se moramo vprašati, **katere boleče točke so se dotaknili**, da smo se tako odzvali. Včasih pokažemo določen čustveni odziv, ki ga sploh še nismo pokazali. Naša čustva lahko delujejo pomirjevalno ali naredijo zadrego in sramoto. Moramo se truditi za odprtost, **da ne bi pristali na oddaljenosti in hladnem odnosu**, ki lahko poruši zblíževanja in iskanja rešitev. To je priložnost, da se zavemo pomena skupnosti in odnosa ter razčistimo določene predsodke in napačna razumevanja, da se pogovorimo o krivicah in zamerah. **Kriza prinaša občutek sramu, šibkosti, nemoči**, ker ne moremo obvladati situacije in

urediti odnosov, ker smo morda brez službe in smo izgubili določene priložnosti, ker se ne moremo gibati. Vsaka oblika dialoga, ko pokažemo zanimanje za bližnje, je velik napredek. Pomembno je sprejeti stanje krize, ohraniti duha svobode in iskati možnosti izhoda. Tako se more roditi višja raven odnosov, sposobnost odpuščanja in novega začetka. Predvsem pa je priložnost, **da se veselimo ljudi, ki so okrog nas**, in jih sprejmemo v tem, kar so. Prav tako se moramo zavedati, da nismo edino mi v težavah, da tudi drugi trpijo in si želijo, da smo jim blizu s pristno bližino. Še posebej moramo čutiti težave tistih, ki so zboleli ali so bolj čustveno občutljivi, da jih ne vznemirjamo v težkih mislih, ampak poslušamo, potrpiamo z njimi in ne vstopamo na boleča mesta. Naj čutijo, da se zanje zanimamo, jih po različnih poteh nagovarjamo in zanje molimo. Tistim, ki jih je strah, je treba povedati, **da so njihovi strahovi preveliki** in naj se prenehajo smiliti sami sebi. Iskrenost v ljubezni je zdravilna, čeprav pride do krajšega upora, vendar je tak odnos koristen in rešuje. Verjetno je pandemija koronavirusa največja socialna in psihična kriza po drugi svetovni vojni. Zato je pomembno **skrbeti za čustveno in duhovno zdravje**, da ob vseh omejitvah in težavah najdemo notranji mir, lepoto in tišino. To se more zgoditi, ko svoje življenje in zgodovinski čas izročimo Bogu in sprejmemo sebe pred njim. Prav tako, da svojo izkušnjo delimo s svojimi najbližjimi v pogovoru, pri razvedrilu, delu in molitvi. V težkih časih so lepe stvari še lepše in dobrota bolj doživeta. Kriza spreminja naše možnosti in poglede, nas omejuje, **ne more pa nam vzeti svobode in veselja**. Če smo v harmoniji s sabo in z Bogom, bomo tudi z ljudmi in okoljem ter celim svetom. Zavedamo se pomena vsakega srečanja in se veselimo mnogih malih darov. Pri tem odkrivamo mnoge možnosti in sposobnosti, ki jih do zdaj nismo poznali ali jih izkoristili. Sicer pa nas sveti Pavel spodbuja: “Kadar sem namreč slaboten, takrat sem močan.” (2 Kor 12.10)